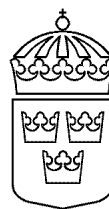

Riksdagens protokoll

2000/01:101

Fredagen den 27 april

Kl. 9.00 – 10.33

Protokoll
2000/01:101

1 § Återtagande av plats i riksdagen

Andre vice talmannen meddelade att *Thomas Julin* (mp) återtagit sin plats i riksdagen fr.o.m. den 27 april varigenom uppdraget som ersättare upphört för *Lotta Nilsson-Hedström*.

2 § Meddelande om frågestund

Andre vice talmannen meddelade att vid frågestunden *torsdagen den 3 maj kl. 14.00* skulle följande statsråd närvara:

Statsrådet *Ingela Thalén*, statsrådet *Ulrica Messing*, statsrådet *Mona Sahlin*, statsrådet *Maj-Inger Klingvall* och statsrådet *Ingegerd Wärnersson*.

3 § Anmälan om fördröjt svar på interpellation

Till riksdagen hade inkommit följande skrivelse:

Interpellation 2000/01:398

Till riksdagen

Interpellation 2000/01:398 av *Marietta de Pourbaix-Lundin* om öl- och vinskatten.

Interpellationen kommer att besvaras den 8 maj 2001 tillsammans med interpellation 377, öl- och vinskatten.

Skälet till dröjsmålet är att det på grund av utlandsresor inte har funnits någon annan tid som passat.

Stockholm den 24 april 2001

Finansdepartementet

Bosse Ringholm

Enligt uppdrag

Lilian Wiklund

Expeditions- och rättschef

4 § Svar på interpellation 2000/01:282 om arbetskraftsinvandring

Anf. 1 Statsrådet MAJ-INGER KLINGVALL (s):

Fru talman! Johan Pehrson har frågat mig vilka initiativ jag som ansvarig minister avser att vidta för att möjliggöra en ökad arbetskraftsinvandring till Sverige samt om jag är beredd att öppna för turistinvandring, dvs. möjlighet att på plats i Sverige söka arbetstillstånd.

Frågan om arbetskraftsinvandring är aktuell både för Sverige och för EU. Redan nu finns en viss arbetskraftsbrist i några sektorer, och bristen riskerar att förvärras genom låga födelsetal och ökad medellivslängd. Kommissionen lade i slutet av förra året fram ett meddelande om en gemensam invandringspolitik. I detta meddelande föreslås på längre sikt ett mer omfattande samarbete för att samordna information och åtgärder för att tillgodose behovet av arbetskraftsinvandring i medlemsländerna. Jag ser fram emot resultatet av den debatt som nu pågår och som kommer att leda till ett nytt förslag från kommissionen.

I diskussionen om arbetskraftsinvandring är det enligt min mening viktigt att ta hänsyn till arbetskraftspotentialen i kandidatländerna och de förhandlingar som förestår. När ansökarländerna blir nya medlemsländer tillför dessa nya möjligheter på arbetsmarknaden som bör tas till vara. Frågan om arbetskraftsinvandring måste också knytas till det aktuella behovet på arbetskraft i vårt land. Arbetskraftsutbudet påverkas av en rad faktorer, och vi måste bl.a. se till att personer med utländsk bakgrund som redan bor här i landet i ökad utsträckning kommer in på arbetsmarknaden.

I Sverige är det Migrationsverket och Arbetsmarknadsstyrelsen som ansvarar för arbetstillstånden. De 300–400 arbetstillstånd per år som Johan Pehrson hänvisar till avser endast permanenta uppehållstillstånd av arbetsmarknadsskäl. Till detta kommer tillfälliga arbetstillstånd som på senare tid ökat, från ca 15 000 år 1999 till nära 20 000 förra året. Myndigheterna kan således redan nu i samråd med arbetsmarknadens parter utnyttja den flexibilitet som finns inom gällande regelverk. Avgörande är bl.a. arbetsmarknadsläget och om det råder nationell brist på arbetskraft som inte kan fyllas av arbetstagare i Sverige eller medborgare i EU/EES-området.

Jag är dock angelägen om att klargöra om den nuvarande lagstiftningen är tillräckligt flexibel. Regeringen har därför uppdragit åt Migrationsverket att i samarbete med Arbetsmarknadsstyrelsen lämna förslag på vad som kan göras inom gällande lagstiftning för att bättre kunna tillgodose de ökade behoven av arbetskraft, bl.a. inom data- och teknikyrken samt undervisnings- och vårdyrken. Myndigheterna ska redovisa sitt uppdrag senast den 30 april 2001. En bedömning kan därefter göras av hur väl regelverket är anpassat till behovet av arbetskraft utanför EU/EES-området.

Den andra frågan gäller huruvida utländska medborgare som reser in i landet på besöksvisering borde ges möjlighet att söka arbetstillstånd i Sverige. Ett sådant förfarande är förenat med en rad formella och praktiska hinder. Migrationspolitiken måste präglas av tydliga regler för varje form av migration. Viseringspolitiken är ett instrument för att upprätthålla den reglerade invandringen. En utlänning som reser in i eller vistas i Sverige ska i regel ha visering om inte han eller hon är medborgare i de

nordiska länderna, något EU/EES-land eller något annat land som är viseringsfritt.

Några undantag finns alltid och visar på regeringens öppenhet och flexibilitet. Ett ömsesidigt avtal med Australien – snart förhoppningsvis även med Nya Zeeland – möjliggör t.ex. särskilda tillstånd med vilka inresta ungdomar kan ta arbete under längre semestervistelser. Generellt gäller dock för alla kategorier av arbetstagare att tillstånd i regel beviljas på villkor att det redan finns erbjudande om anställning samt bostad ordnad. Detta stämmer överens med rådande praxis inom EU i enlighet med en 1994 antagen resolution som föreslår att tredjelandsmedborgare bör söka arbetstillstånd från utlandet före inresa. Att söka arbete i Sverige kan ta olika lång tid. Arbetssökande turister i Sverige skulle i vissa fall sannolikt få svårt med sin försörjning och bostadssituation. Arbetstillstånd bör således i regel sökas och utfärdas före inresa i Sverige.

Då Johan Pehrson, som framställt interpellationen, var förhindrad att närvara vid sammanträdet, medgav andre vice talmannen att hans ersättare Staffan Werme i stället fick delta i överläggningen.

Anf. 2 STAFFAN WERME (fp):

Fru talman! Jag ska mycket kort först beröra frågan om turistarbets-tillstånd. Jag tycker att man måste vara mycket tydligare på att det är positivt att människor rör sig i världen. Internationalismen är väldigt viktig så att framför allt unga människor får andra erfarenheter, vilket skapar möjligheter till en mera sammanhållen värld och därmed också minskar risken för konflikter. Det här kan man välja att underlätta eller att försvåra. För mig är det naturligt att turistarbetsstillstånden ska kunna göra det möjligt för flera unga att få del av andra kulturer under en längre tid. Det ser jag som positivt. Att det finns praktiska och ibland administrativa svårigheter får inte vara något skäl för att man säger att detta är en omöjlighet. Målet måste vara att skapa möjligheter för internationalism.

Den andra frågan, som egentligen är betydligt viktigare, handlar om arbetskraftsinvandring. Den har två sidor, kan man säga, en i Sverige och en utomlands. Den svenska sidan måste vara att kunna förändra det system för mottagande av icke-svenskar som vi har i dag här i Sverige, från att i många fall ha varit alltför beskyddande och alltför vårdande mottagande till att bli någonting som i stället gör det möjligt för människor från andra kulturer att komma till Sverige för att direkt gå in i arbete – om inte direkt så i varje fall under en så kort tid som möjligt göra någonting annat än att arbeta.

Det här kräver en omställningsprocess som är ganska omfattande i hela det svenska mottagningssystemet för invandrare. Det kräver genomgripande förändringar ända från kommunal nivå och vidare uppåt. Det kräver också en förändrad syn på invandringen hos oss svenskar. Vi måste vara medvetna om att om vi ska kunna klara den välfärd som vi har och som jag tror att vi alla här i kammaren är eniga om att vi ska fortsätta att ha, kommer vi att bli tvungna att ta emot ganska många nya svenskar i Sverige. Det rör sig inte om tusentals eller tiotusentals utan säkerligen om hundratusentals nya svenskar. Det ställer stora krav på en förändrad organisation och på oss människor.

Prot. 2000/01:101

27 april

*Svar på
interpellationer*

Jag tackar för svaret, som jag tycker ändå andas en vilja till förändring. Jag skulle bara vilja ställa en fråga som hör samman med en del av svaret. Det är hur man ser på arbetskraftspotentialen. Sverige är fortfarande ett av världens absolut rikaste länder. Vi har råd att utbilda våra unga människor till goda yrken. Är det så att vi i framtiden ska ta över de fattigaste ländernas redan utbildade människor för vårt välstånd?

Eller har vi en möjlighet att hjälpa de delar av världen som inte har samma förutsättningar som vi för att utbilda människor från andra länder som sedan kan välja att arbeta i Sverige eller att återvända till sina ursprungsländer för att bygga upp dessa länder? Den här frågan är väldigt viktig, och den kan också skapa ytterligare klyftor i en värld som har alltför stora klyftor redan i dag.

Anf. 3 Statsrådet MAJ-INGER KLINGVALL (s):

Fru talman! Jag håller naturligtvis med Staffan Werme om det positiva i att människor rör sig över gränser och att unga människor kan inhämta erfarenheter och impulser från andra kulturer och traditioner. Det har en fredsfrämjande effekt på lång sikt.

Att kunna utveckla utbytet av studerande och möjligheten till tillfälligt jobb i och med de avtal som jag nämnde i mitt interpellationssvar med Australien och snart också med Nya Zeeland är ju ett sätt. Men som situation är redan i dag har studerande ungdomar i våra länder möjlighet att arbeta mellan terminerna.

Mycket av det som vi diskuterar i Sverige har sin bäring på det arbete som pågår inom EU när det gäller att hitta en gemensam syn och gemensamma regler för det som jag vill kalla för ordnad invandring, ordnad migration. Den här debatten har pågått under en viss tid, inte minst när det gäller det franska ordförandeskapets initiativ att rikta fokus på 50-årsperspektivet i Europa. Denna debatt kommer på nytt väldigt konkret att finnas med på dagordningen under det belgiska ordförandeskapet.

Samtidigt har vi en kommunikation i form av meddelanden från kommissionen som en bas för diskussionen. Jag tror att detta är en mycket viktig fråga, att vi kan komma fram till en gemensam syn på behovet av arbetskraft och hur man ska tillgodose det på ett bra sätt. Arbetskraftsinvandring får inte handla om social dumpning, att det skapas en ny gästarbetarklass, att det skapas ett A-, B- och C-lag på vår gemensamma arbetsmarknad. Jag anser det här rättighetsperspektivet vara väldigt viktigt när vi diskuterar de gemensamma reglerna för framtiden.

Staffan Werme talade också om mottagande. Mottagningen av asylsökande är också ett direktiv som i allra högsta grad är aktuellt. Där finns detta med rätten till arbete medan man väntar med, och vi från svensk sida vill ha kvar den rätten som finns redan i dag för den som kan förutse en väntetid längre än fyra månader. Man ska kunna erbjuda en sådan möjlighet, oavsett om den asylsökande får ett bifall eller ett avslag på sin ansökan. Det är oerhört värdefullt, inte minst ur livskvalitetssynpunkt för den enskilde asylsökande.

Sedan tog Staffan Werme upp en annan viktig fråga: Vad kommer detta att betyda för de fattiga länderna? Även där är det viktigt att man sätter upp villkor. Det får inte handla om det som vi kallar för *brain drain*, utan det måste vara utformat på ett sådant sätt att både de fattiga länderna och vi själva kan tillgodogöra oss ett sådant här utbyte.

Anf. 4 STAFFAN WERME (fp):

Fru talman! Jag får tacka statsrådet även för det svaret. Det är tydligt att vi har en viss samsyn i frågan, och det är ju självklart med tanke på de problem som vi alla står inför.

Det räcker med att se på hur jag som kommunpolitiker ser på framtiden när det gäller skolpersonal och vårdpersonal och de enorma pensionsavgångar som blir aktuella under de närmaste 5–7 åren. Det är en gigantisk uppgift som jag inte vet hur vi kommer att kunna lösa.

Frågan är då: Hur ska vi klara detta praktiskt? Det måste sättas i gång ett arbete i dag – egentligen borde det ha satts i gång långt tidigare, men det är väldigt svårt att sja om framtiden. Det var inte alltför längesedan som vi diskuterade någonting helt annat än arbetskraftsbrist. Nu ser man tydligt att det kommer att bli stora pensionsavgångar 2005 och därefter – framför allt inom den offentliga sektor som byggdes upp på 70-talet – och att det finns problem inom vissa privata sektorer där det ställs krav på spetskompetens. Då är det viktigt att man redan i dag skapar de system som gör det möjligt att om 4–6 år hitta de människor som behövs.

Om vi inte löser arbetskraftsinvandringsfrågorna i dag kommer det att uppstå en *brain drain*, en förlust i de fattiga länderna av väl utbildade människor, de människor som har kompetens, därför att vi själva i västvärlden inte har tid att utbilda dem. Nu finns det en utredning av bl.a. Migrationsverket som troligen är klar redan i dag eftersom den 30 april är på måndag. Om den utredningen skulle visa på att det finns behov av att förändra den svenska lagstiftningen får man inte dra detta i långbänk. Då kommer det automatiskt att bli så att vi väljer vår egen välfärd framför välfärden i de länder som skulle behöva den ännu bättre än vi.

Man måste alltså agera redan i dag, och man måste dra upp de riktlinjer som ska gälla för att vi ska klara av att utbilda dem som kommer hit på ett sådant sätt att de passar väl in på den svenska arbetsmarknaden.

Sedan har jag en kort kommentar kring detta med turister och arbete. Jag tycker att det är väldigt positivt att unga människor från Australien och Nya Zeeland kan få komma hit och arbeta även under turistsäsongen. Men problemet är risken att man ser världen som en västinfluerad värld, dit Australien och Nya Zeeland hör. Det måste vara mycket mera intressant att minska klyftorna mellan de länder och kulturer som står längre ifrån varandra än mellan de europeiskt baserade kulturerna, exempelvis Nya Zeeland och Australien. Det skulle jag önska att regeringen vågade fundera över.

Anf. 5 Statsrådet MAJ-INGER KLINGVALL (s):

Fru talman! Låt mig först kommentera några av de frågor som handlade om vad vi egentligen gör. När det gäller vad man gör på regeringsnivå är det framför allt två saker som jag vill peka på.

Det ena är förstås det uppdrag som regeringen har gett till Migrationsverket och AMS att se efter vad det finns för flexibilitet inom det nuvarande regelverket. Det är den rapporten som ska komma på måndag.

Det andra gäller det mer långsiktiga perspektivet, nämligen inrättandet av den arbetsgrupp och styrgrupp som har tillsats av regeringen under ledning av Näringsdepartementet. Men det finns också tjänstemän från berörda departement med, bl.a. från Utrikesdepartementet. Gruppen ska under det här året beskriva behovet och utbudet av arbetskraft i Sverige

och naturligtvis lämna förslag. Detta kommer självfallet att bli ett viktigt inslag i det arbete som handlar om att se framåt och se vad det är för insatser som vi behöver göra för att klara det framtida behovet.

På nytt när det gäller vilket läge vi kan hamna i och risken för att vi tar hit människor från de fattiga länderna och därmed förorsakar förluster där, fick vi förra året över 40 000 nya människor hit till Sverige, de allra flesta förstås utomeuropéer. Majoriteten var anhöriga till redan boende med permanent uppehållstillstånd i Sverige men förstås också asylsökande som fick permanent uppehållstillstånd, och de är ju en viktig resurs.

Jag tror att steg nummer ett är att vi verkligen ser dem som en viktig resurs när det gäller att se till deras utbildningsbakgrund men också till deras yrkesmässiga bakgrund. Naturligtvis behöver vi satsa på att ge dem kompetens i svenska språket men också se dem som en viktig resurs i samhället och på den svenska arbetsmarknaden. Så vi får inte glömma bort dem som faktiskt kommer till oss redan nu.

Anf. 6 STAFFAN WERME (fp):

Fru talman! Bara en kort sista replik. Jag skulle vilja ge ett litet förslag på i vart fall en tankemodell som man kan bygga vidare på. Frågan är ju vem som har ansvar för vad. I dag är det kommunen som har ett stort ansvar för de flyktingar som kommer hit. När asylprövningen har skett har kommunen ansvar för den utbildning som förhoppningsvis sker.

I ett läge där hela landet kommer att vara i en situation där arbetskraftsbristen troligtvis blir – vi kan ju inte sia om framtiden – akut om fyra fem sex år kan man ju fundera över ansvarsfördelningen, vilket ansvar som ligger på staten och vilket ansvar som ligger på kommunerna. Är det så att kommunerna för sig själva bara ska se på sin egen situation, se vilka lärartjänster och vilken vårdpersonal som fattas eller vilken högt utbildad teknisk personal som man behöver? Eller finns det en möjlighet att staten och kommunerna tillsammans jobbar med frågan, att staten tar ett ansvar för att se vilka yrkesgrupper som verkligen behöver finnas i dag i Sverige och kanske också har två tre års framförhållning? Det har inte kommunerna för det mesta, därför att de är fullt upptagna med att klara personalförsörjningen för i dag.

Vad kan då staten och kommunerna göra tillsammans just för att lyfta blicken lite grann och se detta på några års perspektivhorisont? Den frågan tror jag är väldigt viktig att lösa för att vi ska klara av detta utan att skapa ökade klyftor.

Anf. 7 Statsrådet MAJ-INGER KLINGVALL (s):

Fru talman! Jag tror att det är viktigt att understryka att det arbete som nu har inletts, där Näringsdepartementet är drivande, väldigt mycket handlar om att göra den typen av bedömningar som Staffan Werme efterlyser.

Jag utgår från att det också i fortsättningen kommer att vara ett delat ansvar mellan stat och kommun, som det är i dag när det gäller särskilda satsningar på de grupper som har kommit till vårt land. Jag kan inte se någon annan lösning än att man får försöka att hitta ett delat ansvar.

Anf. 8 Statsrådet MAJ-INGER KLINGVALL (s):

Fru talman! Tasso Stafilidis har frågat mig om regeringen är beredd att ompröva den svenska flyktingpolitiken när det gäller homosexuella flyktingar från Iran så att besluten i dessa ärenden i praktiken inte överlåts till massmedierna.

Tasso Stafilidis menar att homosexuella iraniers öde i praktiken avgörs av massmedierna. Tasso Stafilidis hävdar också att beslutsunderlaget för regeringens och Utlänningsnämndens bedömningar när det gäller homosexuella asylsökande från Iran är synnerligen undermåligt.

Självklart delar jag Tasso Stafilidis uppfattning att alla som känner en välgrundad fruktan för förföljelse på grund av sin homosexualitet ska få stanna i Sverige. Det skyddet ges också i vår lagstiftning.

Begreppet flykting definieras i Genèvekonventionen och denna definition återges i den svenska utlänningslagen. Förutom det skydd som flyktingar får genom asyl finns en kompletterande skyddsbestämmelse i den svenska utlänningslagen för den som känner välgrundad fruktan för dödsstraff, kroppsstraff, tortyr eller annan omänsklig eller förnedrande behandling eller bestraffning, eller känner välgrundad fruktan för förföljelse på grund av sitt kön eller homosexualitet. En homosexuell person från Iran som bedömts vara flykting eller skyddsbehövande i övrigt beviljas också uppehållstillstånd enligt samma förutsättningar som gäller för alla asylsökande.

En person som ansökt om asyl i Sverige behöver inte ha haft flyktingskäl när han eller hon lämnade hemlandet. Flyktingskapet kan uppkomma när personen ifråga vistats i Sverige en tid – personen blir då flykting *sur place*. Regeln om flyktingskap *sur place* finns i svensk rätt och i den internationella flyktingrätten. Orsaken till att en person blir flykting *sur place* kan vara händelser i hemlandet eller personens egna aktiviteter i Sverige. Är aktiviteterna av det slaget att han eller hon kan bli föremål för hemlandets myndigheters intresse, så kan detta skapa en farlig situation vid ett återvändande. Motsvarande gäller naturligtvis även de personer vars skäl inte bedöms utgöra grund för flyktingskap men som är skyddsbehövande i övrigt enligt svensk lag.

Uppmärksamhet i massmedierna av enskilda asylsökande kan få effekter för bedömningen av asylskälen. Det gäller särskilt sådana fall som kan leda till flyktingskap eller skyddsbehov *sur place*. Oavsett hur man vill se på detta förhållande måste vi fortsätta att värna *sur place*-principen. Det måste finnas möjlighet att ge skydd till en person som plötsligt befinner sig i en situation där ett återvändande innebär stora risker för hans eller hennes liv och hälsa.

Det är ett flertal faktorer som ligger till grund för bedömningen av asylskäl *sur place*. Ett skyddsbehov uppstår inte enbart genom att myndigheterna i ett annat land får kännedom om en asylsökandes aktiviteter genom svenska massmedier. Enligt svensk praxis är det avgörande för bedömningen vad just den enskilde asylsökande riskerar vid ett återvändande. Det är utlänningsmyndigheterna, dvs. Migrationsverket och Utlänningsnämnden, som genom självständiga bedömningar tillämpar utlänningslagen i varje enskilt fall och avgör om en asylsökandes skäl –

Svar på
interpellationer

även de skäl som uppstått i Sverige – utgör grund för flyktingskap eller skyddsbehov i övrigt. I regeringsbeslutet från den 28 maj 1998 fick den asylsökande stanna av *sur place*-skäl.

Förutom Tasso Stafilidis frågeställning om massmediernas roll i vissa asylärenden så kallar han i sin interpellation beslutsunderlaget i ärenden som rör homosexuella iranier för synnerligen undermåligt. Jag har tidigare besvarat en riksdagsfråga med liknande innehåll, 1999/2000:1333, från Johan Pehrson. Jag kan bara upprepa att Migrationsverket och Utlänningsnämnden som självständiga myndigheter samlar information från många olika håll för att kunna göra källkritiska överväganden och få en så bra och allsidig bild som möjligt av förhållandena för homosexuella i Iran, t.ex. genom egna utredningsresor, undersökningar på plats samt rapporter från andra länder och organisationer som är insatta i situationen för de mänskliga rättigheterna i Iran. Muntlig handläggning ingår alltid hos Migrationsverket och ska även äga rum hos Utlänningsnämnden under vissa förutsättningar. Regeringsbeslutet den 28 maj 1998 föregicks också av omfattande utredningar och bedömningar av de homosexuellas situation i Iran.

I samband med detta kan jag också nämna att både Migrationsverket och Utlänningsnämnden som ett led i kompetensutvecklande åtgärder genomför utbildningsinsatser och arbetar även i övrigt med frågor som berör förföljelse på grund av homosexualitet.

Jag har tidigare i ett interpellationssvar nr 2000/01:299 den 30 mars i år om kvinnor som söker asyl sagt att det finns anledning att se närmare på gällande skyddsregler och deras tillämpning. Detta gäller även homosexuella asylsökande. Som ett led i arbetet med att skapa ett gemensamt europeiskt asylsystem kommer även flyktningbegreppet att harmoniseras bland EU:s medlemsstater. Jag vill i detta sammanhang åter understryka att jag i fortsättningen kommer att verka såväl inom EU som FN för att personer som utsätts för förföljelse på grund av kön eller homosexualitet ges ett starkt skydd.

Anf. 9 TASSO STAFILIDIS (v):

Fru talman! Interpellationen gäller om regeringen är beredd att ompröva den svenska flyktingpolitiken så att besluten när det gäller homosexuella flyktingar från Iran i praktiken inte överläts till massmedierna. Statsrådet konstaterar endast att det måste finnas möjlighet att ge skydd till en person som plötsligt befinner sig i en situation där ett återvändande innebär stora risker för hans eller hennes liv och hälsa.

Detta är i sak den enda kommentaren som statsrådet lämnar när det gäller interpellationen. Resten är en uppräknig av allmänna principer för svensk flyktingpolitik. Jag tycker att det är upprörande att statsrådet inte har någon annan kommentar till den ställda interpellationen. T.o.m. i Dagens Nyheter är statsrådet mer utförlig i sina kommentarer.

Utlänningsnämndens beslut i enskilda ärenden bygger på regeringens praxisbeslut från 1998, ett praxisbeslut som har kritiserats från många håll, bl.a. från HomO och Amnesty. Regeringen försvarar sig med att man inte kan styrka att det förekommer förföljelse av homosexuella i Iran. Vad finns det då för underlag för påståendet? Jo, fru talman, en massa lösa rykten, förmedlade av svenska ambassaden i Teheran.

Nyligen har Utlänningsnämndens underlag för sina bedömningar blivit offentliga – de har tidigare varit hemligstämplade. Det kan sammanfattas på följande sätt.

Ambassaden har samtalat med andra diplomater. Ambassaden har samtalat med officiella företrädare för det iranska samhället. Ambassaden har samtalat med en kvinnlig advokat för mänskliga rättigheter. Detta kallar ambassaden att man från vanligtvis välunderrättade källor har erfärut hur läget är för homosexuella.

Men om det nu är så att läget är så positivt för homosexuella i Iran, varför har man då inte kunnat hänvisa till en lång rad samtal med enskilda? Varför har man inte brytt sig om att undersöka de uppgifter om avrättningar av homosexuella i Iran som både Amnesty och FN:s flyktingkommissariat har rapporterat om både 1995 och 1996?

Ambassaden fortsätter att upprepa att det inte är känt att avrättningar skulle ha inträffat efter 1992. Detta är uppenbarligen osant, statsrådet Klingvall.

Vad som kanske känns mest stötande är att ambassaden gång efter gång med exakt samma formuleringar, vilket inte tyder på något större intresse eller engagemang, upprepar att det finns starka beviskrav för att någon ska dömas för homosexualitet. Därvid nämner man enbart en av de tre möjligheterna, nämligen att det krävs fyra vittnen till den homosexuella akten. Man bortser alltså från att den iranska strafflagen också godtar bekännelse från den anklagade, eller också, om varken vittnen eller erkännanden finns, att domaren dömer efter sitt sunda förnuft.

Jag vill fråga statsrådet Klingvall: När blev Iran den demokrati som verkligen bryr sig om vad som står i lagen? FN har i många år kritiserat Iran för att systematisk tortyr försiggår för att framtvinga bekännelser och att rättstryggheten lyser med sin frånvaro. Det enda bevis som svenska ambassaden kan anföra för sin uppfattning att homosexuella inte avrättas är att den statskontrollerade iranska tidningspressen inte längre rapporterar om avrättningar av homosexuella. Detta, fru talman, kan knappast läggas till grund för en sådan allvarlig bedömning.

Fru talman! Jag vill återigen ställa den fråga till statsrådet Klingvall som min interpellation bygger på: Vad avser statsrådet att göra, och är statsrådet beredd att ompröva den flyktinglag vi har som i praxis innebär att utlänningsmyndigheterna faktiskt enbart låter massmedierna och pressen både styra och fatta de avgörande besluten? Ska det fortsättningsvis vara på det sättet? Är det rättstryggheten i vår svenska flyktinglag?

Anf. 10 HILLEVI LARSSON (s):

Fru talman! Jag tänker inte gå in och prata om enskilda fall, och inte heller beröra frågan om huruvida fall avgörs i massmedier eller inte. Däremot tror jag att det är väldigt viktigt när man tittar på situationen i Iran att man bedömer den lite annorlunda än vad man gör i dag. Det är av två skäl.

Det första skälet är att situationen har förvärrats allvarligt på senare tid. Precis efter årsskiftet gjorde ju myndigheterna en skärpning av lagarna som bl.a. innebar nolltolerans för sociala avvikelser, som man kallar det. Det innebär att fester där båda könen är representerade, där man dricker alkohol och där man klär sig västerländskt ska kunna leda till piskstraff och i förlängningen dödsstraff. Jag anser att det även påverkar

Prot. 2000/01:101
27 april

*Svar på
interpellationer*

homosexuellas situation i Iran, denna nolltolerans för social förtappelse – det anses också som en social förtappelse.

Den andra orsaken till att man bör förändra sin inställning allmänt kring situationen för homosexuella i Iran är att det finns vissa motsägelsefulla uppgifter i bl.a. rapporter från ambassader och från UD. Jag skulle vilja gå in på lite av det här.

Det första har Tasso Stafilidis redan berört, frågan om straffreglerna, där det t.o.m. är så att en domare enligt s.k. sunt förnuft kan döma någon, och det krävs alltså inte fyra vittnen. Sedan vet man att det är ett väldigt korrumperat samhälle, så det är lätt att få tag i fyra vittnen, alltså köpa vittnen.

Det finns en missuppfattning angående kulturen, dvs. att det är möjligt för män att hålla varandra i handen ute på stan. Enligt svenska förhållanden beror det ofta på att man är homosexuell att man gör det, men i kulturen i Iran är det ett mer fysiskt sätt att umgås utan att det behöver vara homosexualitet inblandad. Att män offentligt håller varandra i handen eller visar andra ömhetsbetygelser kan alltså inte tas till intäkt för att säga att homosexuella är accepterade.

Det finns en motsägelsefull sak, och det är att om personer inte öppet manifesterar sin homosexuella läggning är det ingen fara för förföljelse. Samtidigt uppges att det förekommer razzior t.ex. i parker där man fångar in homosexuella som träffas där. Hur ska de då dölja sin sexuella läggning när det t.o.m. utförs razzior när de i skymundan ger uttryck för sin sexuella läggning?

Det finns även speciella homosexadvokater, som har specialiserat sig på att hjälpa homosexuella. Det beror på att det finns en diskriminering i samhället och i lagstiftningen.

Man uppger att det i Iran är så att heterosexuella gifta par också löper risk för förföljelse. Därmed säger man underförstått att även homosexuella löper denna risk. Man uppger även att myndigheterna inte kan ge något som helst skydd för människor som trakasseras av sin omgivning. På samma sätt som hedersmord eller förföljelse utförs mot kvinnor som inte följer de sociala reglerna, är inte homosexualitet någonting som är uppskattat enligt kulturen.

Avslutningsvis vill jag nämna bedömningen i Sverige, där det finns ett moment 22. Om man har kunnat lämna hemlandet utan problem och tar sig till Sverige är det ett tecken på att det inte är några risker. Det är då kanske risk för dem som inte har lyckats lämna landet, men de kan ju aldrig komma hit och få hjälp. Det är något av en moment 22-situation.

Det jag skulle önska är att man allmänt ser över bedömningen av situationen för homosexuella i Iran.

Anf. 11 KERSTIN-MARIA STALIN (mp):

Fru talman! Den här interpellationen hade inte behövts, om allt varit frid och fröjd, som statsrådet menar.

Den interpellation om kvinnor och asyl som berördes var min interpellation som vi debatterade för ett par veckor sedan. Där hade statsrådet och jag lite olika mening om särbestämmelser och frågan om särbestämmelser om förföljelse på grund av kön och homosexualitet i utlänningslagen längre behövs. Det är bra att man ser över skyddsbehovet över huvud taget, men fortfarande behövs den här särbestämmelsen.

Då vill jag fråga i dag: Hur ser statsrådet på just det här med särbestämmelser om förföljelse på grund av homosexualitet, speciellt i Iran?

Prot. 2000/01:101
27 april

Anf. 12 Statsrådet MAJ-INGER KLINGVALL (s):

Fru talman! Jag beklagar att Tasso Stafilidis inte har uppfattat beskedet i interpellationssvaret, som nämligen handlar om att jag anser att det nu finns anledning att se närmare på gällande skyddsregler och deras tillämpning. Jag tycker att Tasso Stafilidis borde uppfatta det som ett mycket positivt besked.

Vad det handlar om är ju att se över de här särskilda reglerna. Jag är, till skillnad från Kerstin-Maria Stalin, inte övertygad om att den här särskilda regeln behövs i dag, med tanke på den utvärdering som har gjorts. Den hade i och för sig speciellt fokus på kön i denna särskilda paragraf.

Vad jag vill åstadkomma är en situation där vi kan jämställa olika former av skydd undan förföljelse. Jag tror att det skulle vara av stor principiell vikt. Så det är huvudbeskedet, Tasso Stafilidis, i detta svar.

Sedan vill jag också säga att den praxis som vi har i dag ju bygger på ett fall som överlämnades till regeringen och som regeringen fattade beslut om 1998. Och i samband med detta praxisbeslut gjordes också en väldigt noggrann utredning. Och det finns förstås över huvud taget i den information som vi kontinuerligt inhämtar på olika vägar och på olika sätt från Iran också information direkt från homosexuella. Det här kan vi naturligtvis inte redovisa av skyddsskäl, av sekretessskäl. Det beror också på att vi ju noterar att det är stora problem med de mänskliga rättigheterna i Iran, och det är någonting som vi självklart också uppmärksammar i många olika sammanhang och försöker påverka en annan utveckling i Iran. Det finns en diskriminering i Iran som tar sig olika uttryck. Och diskriminering i sig är ju inte förföljelse, men det är klart att det ändå till slut kan hamna i en sådan gränssituation så att det kan handla om förföljelse.

Det finns också en skillnad mellan lag och tillämpning i Iran. Men det viktiga i detta läge är naturligtvis att Utrikesdepartementet i Sverige men också ansvariga myndigheter har en löpande bevakning av vad som händer i Iran.

Anf. 13 TASSO STAFILIDIS (v):

Fru talman! Jag vill åter inleda med att ställa frågan: Varför ska homosexuella flyktingar tvingas komma ut i medierna, statsrådet Klingvall? Alla vi andra som debatterar denna fråga anser just att detta offentliggörande för den enskilda individen faktiskt i princip är oerhört diskriminerande och kränkande i sig och samtidigt faktiskt utgör en ökad risk för att personen utsätts för hot och våld.

Men det är intressant att i Dagens Nyheter den 7 april i år läsa – om det nu är rätt citerat, men jag har inte sett någon dementi – om hur Maj-Inger Klingvall på ett väldigt tydligt sätt uttalar sig om att det inte förekommer förföljelser i Iran. Statsrådet tar där även upp att det finns diskriminering i Iran. Men det är ju inte det enda. Det finns också dödsstraff för homosexualitet i Iran, och det betyder ju mer än själva diskrimineringen.

Svar på
interpellationer

Självklart är jag oerhört nöjd med att statsrådet här i kammaren också förtydligar avslutningen på sitt interpellationssvar genom att säga att man ska se över hur detta system fungerar. Och vi skulle gärna vilja veta när det är tänkt att detta ska påbörjas och när man tänker se över det. Redan i dag utsätts nämligen väldigt många människor för denna kränkning av oss här i Sverige, av våra svenska myndigheter. Vilken annan person i Sverige tvingas i dag av medierna att komma ut och tala om sin homosexuella läggning eller sin sexuella läggning över huvud taget?

Jag som själv har gått igenom flera olika fall som har avgjorts här i Sverige ser ju att det inte är enskilda och enstaka fall som har behandlats på detta sätt, utan i stort sett alla fall är uteslutande bedömda efter graden av hur mycket personen har förekommit i medierna för att detta slutgiltiga skydd ska ges. Detta framkom också vid ett seminarium som vi hade här i riksdagen där Utlänningsnämnden också fanns representerad.

Det intressanta är ändå vad vi här i Sverige gör för att faktiskt inte bara skydda personerna från det våld och den förföljelse som de riskerar att återvända till om de nu blir tillbakaskickade till sitt hemland, till Iran. Vad gör vi när vi faktiskt vet att det även finns grupper här i Sverige som utsätter homosexuella för våld och hot, när vi, för att kunna fatta beslut i ärendena, tvingar ut vissa människor i medierna med sin sexuella läggning?

För många av dessa människor är det en traumatisk upplevelse att över huvud taget ha myndighetskontakter där de är så pass öppna som de är. Men det kräver vi i vår flyktinglagstiftning.

Avslutningsvis vill jag också säga att jag på något sätt gläder mig åt att jag nu hör att statsrådet ändå har en öppen inställning till frågan, därför att det bästa naturligtvis vore om dessa frågor inbegreps i § 2 i flyktinglagen och att det inte fanns en sådan särskild klausul som vi har i dag utan att de faktiskt ingick i det grundläggande flyktingstatusbegreppet. Det hade absolut varit det bästa.

Anf. 14 HILLEVI LARSSON (s):

Fru talman! Det är glädjande att regeringen tänker se över de gällande skyddsreglerna och jämställa olika former av skydd undan förföljelse.

Jag skulle vilja fortsätta lite grann med det som jag var inne på tidigare, att bedömningen i Sverige också behöver förändras, både bedömningen av läget i Iran för homosexuella men även bedömningen i Sverige. Det var detta med moment 22 som jag var inne på, dvs. att om man lämnar hemlandet utan problem så bedöms det som att man inte är i behov av skydd. Det finns ju situationer när det gäller kvinnor där man kan se att de trots att de riskerar olika former av straff om de har överskridit gällande sociala regler så finns det ändå möjligheter att muta sig fram i systemet, t.ex. att lyckas ta sig igenom kontrollen på flygplatsen genom att de känner högt uppsatta personer eller genom att de har köpt sig möjligheter till detta. Detta gäller självfallet också homosexuella. Därför ska man inte bara rakt av låta alla komma in som har lämnat landet utan problem. Men man får se över hur det går till i praktiken, att det finns möjligheter att lämna landet.

Sedan finns det även en regel som innebär att om man har dröjt för länge med att söka asyl, kanske mer än en dag, så anses det att man inte är berättigad till asyl. På samma sätt är det om man väntar med att berätta

om sin homosexualitet. Då är det viktigt att sätta sig in i den homosexuellas situation. Om man vet att det är dödsstraff för homosexualitet i hemlandet är det svårt att snabbt ställa om sig till svenska förhållanden och komma ut med sin homosexualitet, eftersom man är van vid att detta är något farligt, och man kanske inte känner till så mycket om det svenska samhället och vart man ska vända sig. Denna bedömning i Sverige och även bedömningen av situationen i Iran, speciellt med tanke på det hårdnande läget, där sociala förtappelser straffas med piskstraff eller t.o.m. dödsstraff påverkar också homosexuella, så det är viktigt att tänka på det när man bedömer fall i framtiden.

Anf. 15 KERSTIN-MARIA STALIN (mp):

Fru talman! Jag vill också på sikt att man ska slippa särbestämmelser, men de kanske behövs ett tag till. Statsrådet säger här att vi hämtar information från Iran på olika sätt. Och det är väldigt svårt att hämta information när det finns diskriminering och när det är skillnad mellan lag och tillämpning.

Men jag vill ändå säga att jag är glad att det nu sägs öppet att det finns diskriminering som i sin tur t.o.m. kan leda till förföljelse och att det finns skillnader mellan lag och tillämpning. Och i och med att det är uppe på bordet så är det lättare att diskutera det sedan och lättare att även försöka gör någonting åt det.

Anf. 16 Statsrådet MAJ-INGER KLINGVALL (s):

Fru talman! Jag tror att vi är överens om att det är ett besvärligt läge när det gäller mänskliga rättigheter i Iran. Och vi behöver följa utvecklingen noga, både ansvariga myndigheter men också naturligtvis regeringen.

Begreppet förföljelse i Iran är naturligtvis kopplat till enskilda personer och vilken bedömning som våra myndigheter har gjort när det gäller enskilda personers situation och risken för förföljelse vid återvändande och vad de har varit med om innan de har kommit till Sverige. Mediebilden blir ibland rätt grovhuggen och saknar en del av nyanserna.

Det finns ett dilemma i den fråga som Tasso Stafilidis tar upp om exponering i massmedier. Det finns självklart ett dilemma när det gäller att bedöma hur detta påverkar risken för ett återvändande. Jag tror att det är ett dilemma som vi får leva med och som är svårt att komma åt, men det är därför som det är viktigt, tycker jag, att konstatera att det är läge att se över de regler vi tillämpar i dag och den tillämpning vi har av dem.

Någon uppfattning om i vilken takt detta ska ske eller någon konkret handlingsplan har jag inte i dag, för detta ska vi se i ljuset av det arbete som pågår dels inom EU men också inom UNHCR, alltså FN:s flyktingkommissariat. Vi väntar nu på att få direktivet om flyktingstatus från kommissionen. Där kommer naturligtvis hela frågan om hur vi ska se på flyktingstatus att tas upp. Det gäller också andra skyddsgrunder, eftersom det kommer ett direktiv också om det. Det kommer både ett direktiv om flyktingstatus och ett om andra skyddsgrunder. Det är som annan skyddsgrund vi i dag har kön och homosexualitet i vår svenska utlänningslag.

FN:s flyktingkommissariats globala konsultationer gäller framför allt förföljelse på grund av kön med fokus på kvinnor. Det är ett av ämnena.

Homosexualitet är inte uttryckligen föremål för diskussion i de globala konsultationerna, men det kan självklart komma upp i samtal som rör det som heter särskilda samhällsgrupper i Genèvekonventionen.

Detta gör att frågan verkligen ligger på bordet. Det är i det ljuset som jag aviserar denna möjlighet att nu se över våra egna regler.

Anf. 17 TASSO STAFILIDIS (v):

Fru talman! Det är glädjande att höra det som statsrådet Klingvall tar upp. Jag vill bara göra några konstateranden med anledning av den interpellationsdebatt vi har haft här.

Såvitt jag förstår dementerar statsrådet de uppgifter som fanns i Dagens Nyheter lördagen den 7 april om att ministern skulle förneka att homosexuella förföljs i Iran. Det tycker jag är oerhört viktigt, eftersom det faktiska läget inte är sådant. Är det så att statsrådet inte instämmer i mitt konstaterande är det bra om hon förtydligar detta. Det faktum att en av våra största dagstidningar för ut denna syn från regering och statsmakter är väldigt viktigt. Då är det viktigt att vi också här talar om ifall den uppfattningen stämmer eller ej. Såvitt jag har förstått av statsrådets inlägg är det självklart och tydligt att både förföljelse och diskriminering förekommer i Iran.

Därefter kan jag också glädjande konstatera att översynen av gällande skyddsregler och deras tillämpning nu kommer att vidtas. Det tycker jag är ett oerhört stort och viktigt steg. Men eftersom praxisbeslutet kommer att inbegripas kommer, förutsätter jag, mediasituationen också att hanteras. I praxisbeslutet förekommer ju frågan om mediers roll. Man måste ha kommit ut offentligt, så att det kommer till myndigheternas kännedom i Iran, t.ex.

Jag är också väldigt glad över att kunna konstatera att statsrådet i fortsättningen kommer att verka såväl inom EU som inom FN för att personer som utsätts för förföljelse på grund av kön eller homosexualitet ges ett starkt skydd.

Jag hoppas att vi kan ha ett bra samarbete och att vi kan sätta punkt vad gäller dessa frågor, så att vi kan ge människor det skydd de behöver.

Anf. 18 Statsrådet MAJ-INGER KLINGVALL (s):

Fru talman! Jag vill göra en kort kommentar till vad som är sagt och inte sagt. Det som är viktigt att förtydliga när det gäller situationen i Iran är naturligtvis att förföljelse förekommer men inte gäller alla. Det var det jag försökte säga. Detta är en fråga som måste bedömas från individ till individ och från situation till situation.

Frågan om exponering i medierna är något som kan vara en viktig faktor i ett slutligt beslut. Det kan vi inte komma ifrån. Därför är frågan om hur den risk som kan uppstå ska bedömas som jag sade ett dilemma. Det är en fråga för ansvariga myndigheter att lägga in i ett slutligt beslut.

Vi har anledning att återkomma och diskutera denna väsentliga fråga vidare. Tack ska ni ha.

Överläggningen var härmed avslutad.

Anf. 19 Statsrådet MAJ-INGER KLINGVALL (s):

Fru talman! Kerstin-Maria Stalin har frågat om jag kommer att verka för att en paragraf om humanitärt visum införs och om jag tänker verka för att frågan utreds av EU eller att frågan utreds genom att utredningen om transportörsansvar får ett tilläggsdirektiv.

Inledningsvis vill jag klargöra att viseringspolitikens övergripande syfte är att medge en så stor rörelsefrihet över gränserna som möjligt samtidigt som den reglerade invandringen upprätthålls. Omkring 90 % av alla viseringsansökningar beviljas, vilket visar att målet med viseringspolitiken upprätthålls.

En visering kan närmast liknas vid ett tidsbegränsat tillstånd som meddelas för att möjliggöra ett kortare besök i Sverige. Viseringsinstrumentet är till för tillfälliga besök, rena turistbesök och för besök hos släktingar, eller för arbete i Sverige, och inte för att tillgodose ett långsiktigt skyddsbehov. Den frågan regleras enligt utlänningslagens regler om flyktingar och övriga skyddsbehövande.

Bestämmelserna i utlänningslagen förutsätter för sin tillämpning att den sökande befinner sig i Sverige. Det är inte våra utlandsmyndigheter som ska pröva vem som är i behov av skydd; de har varken möjlighet eller skyldighet att ta det ansvaret. Uppgiften att pröva vem som är i behov av skydd åligger Migrationsverket och Utlänningsnämnden. Detta sätt att pröva asylansökningar ger även en rättssäkerhet och effektivitet som inte skulle kunna tillgodoses utanför Sverige.

Förutsättningar för en person att söka skydd i närområdet finns dock genom att han eller hon i första hand kan vända sig till UNHCR. Sverige tar i samråd med UNHCR – FN:s flyktingkommissariat – ut ett stort antal sådana personer varje år för vidarebosättning i Sverige. Denna s.k. flyktingkvot är till för dem som inte kan få sitt behov av skydd tillgodosett på den plats där de befinner sig.

Frågan om FN:s kvotprogram har väckt ökad uppmärksamhet under senare år, då alltför många länder har anslutit sig till denna möjlighet att ge skydd. Detta sätt att snabbt ge skydd diskuteras nu även på EU-nivå i ljuset av kommissionens meddelande om asyl.

En majoritet av världens flyktingar söker som bekant skydd i sitt närområde – vanligen i ett grannland. Den grupp som söker asyl i EU har under de senaste fem åren ökat från 250 000 till 400 000 personer i dag. Detta faktum visar enligt min mening att det går bra att söka asyl i medlemsländerna. Samtidigt kan inte EU:s medlemsländer lösa de problem som driver människor att lämna sina hemländer på det vis som antyds i frågan. För att på ett mer långsiktigt och hållbart sätt lösa dessa problem måste de grundläggande orsakerna motverkas. Det sker enligt min mening genom en kraftfull politik för utveckling, frihandel, demokrati och respekt för mänskliga rättigheter. Däri ligger även att EU måste verka för att flyktingar ska kunna få skydd i sitt närområde.

Som svar på de direkta frågorna vill jag mot denna bakgrund svara att jag inte avser verka för en författningsändring som skulle innebära ett införande av ett s.k. humanitärt visum. Jag ser heller inte något behov av att utreda frågan närmare.

*Svar på
interpellationer*

Anf. 20 KERSTIN-MARIA STALIN (mp):

Fru talman! Orsaken till att jag skrev den här interpellationen var att det i och med Schengenavtalet har blivit svårare att ta sig till det land där man vill söka asyl. Och om man lyckas komma in i ett EU-land är det endast där man får söka asyl. Om jag t.ex. kommer till Tyskland först får jag inte söka i Sverige sedan.

Jag hade ett förslag, och det var att man skulle kunna införa en extra paragraf i Schengenavtalet, ett s.k. humanitärt visum. Jag måste väl tacka för svaret på min framställan, men jag blev riktigt ledsen när jag läste det. Jag blev speciellt ledsen över de sista orden som statsrådet sade, nämligen att hon inte avser att verka för en författningsändring och inte heller ser något behov av att utreda frågan närmare. Det känns väldigt sorgligt.

Jag får i svaret veta att visuminstrumentet är till för tillfälliga besök, rena turistbesök, besök hos släktingar eller för arbete i Sverige och inte för att tillgodose ett långsiktigt skyddsbehov. Jag menar inte heller att man med humanitärt visum skulle tillgodose ett långsiktigt skyddsbehov, utan jag är bekymrad över att Sverige inte lyckas leva upp till Genèvekonventionen. Mitt förslag är ett sätt att försöka komma till rätta med problemen på lite kortare sikt.

Det här är ingen befängd idé som jag själv i hastigt mod har kommit på på min kammare, utan jag har bl.a. läst vad folkrättsexperten Gregor Noll, forskare på Lunds universitet, har skrivit. Han säger bl.a. så här: Vi har instrument som är grovt tillryxade och inte skiljer mellan flyktingar och övriga invandrare, så det är dags att tänka efter om vi inte kan göra systemet lite mindre brutalt.

Han har ett förslag om att EU-länderna i Schengensamarbetet ska införa en möjlighet till humanitärt visum för asylsökande flyktingar i Schengensamarbetets regelverk. Det är en väldigt enkel idé. Man inför en paragraf som ger flyktingar möjlighet att söka visering på humanitära grunder för att de vill söka asyl i mållandet. Det finns faktiskt flera EU-länder som redan har den här möjligheten i sin nationella lagstiftning. Danmark, Frankrike och Österrike har den.

Det finns inslag av moment 22 även i det här interpellationssvaret. Jag får svaret att bestämmelserna i utlänningslagen förutsätter för sin tillämpning att den sökande befinner sig i Sverige. Det är inte våra utlandsmyndigheter som ska pröva vem som är i behov av skydd. De har varken möjlighet eller skyldighet att ta det ansvaret. Uppgiften att pröva vem som är i behov av skydd åligger Migrationsverket och Utlänningsnämnden. Ja, men det är ju just det. Hur ska man komma till Sverige för att få söka asyl? Det är bara den fråga som det handlar om i min interpellation.

Jag får veta att UNHCR finns – det visste jag förut. Men det är inte så bra med UNHCR som det kan verka. Man har mycket begränsade resurser och en begränsad ekonomi och man finns inte på alla ställen där man skulle behövas. Titta t.ex. på länderna runt Irak! Det finns inget land där som erbjuder skydd åt irakiska flyktingar, inte Turkiet, inte Jordanien, inte Syrien.

Jag fortsätter i mitt nästa anförande.

Anf. 21 Statsrådet MAJ-INGER KLINGVALL (s):

Fru talman! Låt mig först säga att Sverige lever upp till Genèvekonventionen. Vi har en absolut skyldighet i Sverige, genom den utlänningslag vi har, att ge skydd till den som riskerar förföljelse genom att återvända till sitt hemland. Vi har också utvecklat andra skyddsgrunder, som Kerstin-Maria Stalin väl vet, i vår svenska utlänningslag för att kunna ge ett fullgott skydd till den som kommer hit och söker skydd undan förföljelse men som också kan ha andra skäl för att söka asyl i vårt land.

Vi ökar också stödet till FN:s flyktingkommissariat, som en information, därför att vi upplever att dess arbete är oerhört viktigt och behöver allt stöd som vi kan ge från svensk sida.

Jag skulle egentligen vilja fråga Kerstin-Maria Stalin hur hon har tänkt att det här ska fungera i praktiken. Jag har nämligen väldigt svårt att se hur det här skulle vara möjligt över huvud taget att genomföra. Hur ska man kunna genomföra en sådan här mera ytlig bedömning av behoven? Hur ska den här viseringen gå till för att det i praktiken ska fungera? På vilka grunder ska den här bedömningen göras på våra utlandsmyndigheter? Det skulle jag vilja veta. Hur ska vi i så fall göra med de personer som kommer hit, kanske i rätt stor omfattning, som inte alls bedöms ha något skyddsbehov? Det här måste såvitt jag kan förstå bli en mycket stor administrativ apparat som ska klara av detta. Jag skulle vilja veta hur Kerstin-Maria Stalin ser på det här.

Sedan nämner Kerstin-Maria Stalin exempel på några länder som skulle ha sådana här humanitära visum. De har möjligheten att använda sig av det här i speciella situationer. Det har i och för sig även Sverige. Det kan ju alla länder göra. Men det finns inget land som har det här som någon generell möjlighet. Inte någonstans existerar detta med humanitärt visum.

Anf. 22 KERSTIN-MARIA STALIN (mp):

Fru talman! Jag vill bara fortsätta lite grann just med det här med UNHCR. Vi kan inte vänta på att UNHCR ska utvidga sin verksamhet eller få mera resurser, utan det här handlar om en akut åtgärd.

Nu är det faktiskt inte statsrådet som ställer frågor, utan det är jag som har interpellationen i dag. Det finns väl möjlighet att ta reda på mer om hur de här länderna använder sig av den här speciella möjligheten för att underlätta. Faktum är att det finns och att det skulle gå. Det är klart att jag inte kan utreda här hur den administrationen skulle gå till, men eftersom det nu finns i flera länder skulle man faktiskt kunna använda sig av det. Det är inte min mening att det här skulle bli ett långsiktigt arbete för beskydd – det måste man arbeta med vid sidan av på många andra sätt – utan det här är just en följd av Schengenavtalet och av att det är svårt att komma in i länder för att söka asyl.

Anf. 23 Statsrådet MAJ-INGER KLINGVALL (s):

Fru talman! Det förefaller som att Kerstin-Maria Stalin i alla fall inte har tänkt igenom det här särskilt noga. Jag trodde att det ändå fanns några idéer om hur det här skulle kunna genomföras, men jag förstår att så inte är fallet. Jag har naturligtvis själv funderat och också försökt ta reda på om det finns några exempel. Det finns alltså inga exempel i värl-

den där det här finns som någon generell möjlighet, utan det är endast i speciella situationer.

Det finns ett praktiskt exempel just på en sådan här speciell situation. Det var Kanada som prövade det här i Guatemala, men man fick avsluta det därför att det var alldeles för farligt för de skyddssökande att vända sig till Kanadas ambassad. Det handlade alltså om dödsskjutningar av asylsökande. Det visar den stora svårigheten att i praktiken genomföra något sådant här. Det här är någonting som också frivilligorganisationer och en rad andra bedömare har insett. Det här är ingen rimlig lösning, utan vi måste arbeta på annat sätt. Humanitärt visum är ingen lösning när det gäller skyddsbehov, eftersom erfarenheten har visat att det är oerhört svårt att genomföra i praktiken.

Anf. 24 KERSTIN-MARIA STALIN (mp):

Fru talman! Jag känner mig nästan lite kränkt av att få höra att jag inte har tänkt igenom över huvud taget. Jag har läst flera rapporter, även från Anders Sundqvist som är på rådgivningsbyrån för asylsökande och från Carl Söderbergh i Amnesty. Det finns naturligtvis andra sätt att göra det här. Vi kan inte jobba på 10 och 20 års sikt med att försöka förändra klimatet i länder och för att det ska bli lättare att få komma in och söka asyl. Kruket är just att man ska komma in i ett land för att där få söka asyl. Om vi stänger de vägarna gör vi oss medskyldiga till smuggling, till att människor dör i containrar, att de utnyttjas sexuellt eller tvingas sälja droger för att ta sig till flyktlandet.

Sverige får inte vara med och sponsra sådan verksamhet. Vi måste försöka hitta olika sätt att värna asylrätten. Jag är naturligtvis mycket väl medveten om att vi har en asylskyldighet, men vi har många skyldigheter som vi inte lyckas uppfylla till fullo. Vi måste på något vis se till att det blir lättare för flyktingar och skyddsbehövande att söka asyl.

Anf. 25 Statsrådet MAJ-INGER KLINGVALL (s):

Fru talman! Det som är viktigast att garantera skyddsbehövande människor är att de alltid har rätt att söka asyl. I det här fallet talar vi mest om Europa, om EU:s gräns, och där ska detta naturligtvis alltid vara möjligt. Den dörren ska stå öppen för alla skyddssökande. Det är också väldigt viktigt att arbetet inom UNHCR fortsätter och utvecklas. Det är nämligen oerhört väsentligt att möjligheten att komma som kvotflykting till de länder som tar emot kvotflyktingar, varav Sverige är ett, kan vara kvar och utvecklas vidare.

Sedan handlar det naturligtvis om helhetsperspektivet. Ett bra asylmottagande och en bra asylpolitik i EU är helt väsentligt, liksom UNHCR:s kvotflyktingar och UNHCR:s möjligheter att arbeta i närområdet – men också, i det vida perspektivet, att arbeta mot orättvisor, mot klyftorna i världen, att ha en aktiv politik där naturligtvis biståndet också spelar en väldigt viktig roll. Vi måste arbeta inom många olika politikområden för att stödja en positiv utveckling i världens fattiga länder. Det här helhetsperspektivet, Kerstin-Maria Stalin, tror jag är det grundläggande och det som vi behöver samlas omkring och arbeta vidare på.

Överläggningen var härmed avslutad.

Anf. 26 Statsrådet INGEGERD WÄRNERSSON (s):

Fru talman! Eva Flyborg har frågat mig vad jag tänker göra för att förhindra att personer arbetar inom skola och barnomsorg utan att en lämplighetsprövning gjorts.

Frågan utgår från att problem uppstått med anledning av att antalet ansökningar om registerutdrag enligt lagen om registerkontroll av personal inom förskoleverksamhet, skola och skolbarnsomsorg blivit större än förväntat och att viss väntetid därför råder innan registerutdraget kan erhållas. Eva Flyborg påtar också att lagstiftningen inte täcker in vissa grupper såsom lärarstuderande som fullgör sin praktikperiod på en skola, personer som är sysselsatta inom arbetsmarknadspolitiska åtgärder eller personal på fritidsgårdar.

Jag noterar med tillfredsställelse att Eva Flyborg tycker att det är utmärkt att lagen kommit till stånd.

Sedan lagen trädde i kraft den 1 januari i år har ett mycket stort antal ansökningar om registerutdrag inkommit till registerenheten hos Rikspolisstyrelsen i Kiruna. I dagsläget inkommer 600–800 ansökningar om dagen, inte ca 1 500 som uppges i interpellationen. Men det är ändå betydligt fler än vad som hade förutsetts. Enligt uppgift från Rikspolisstyrelsen i Kiruna kan en förklaring vara att arbetssökande ansöker om registerutdrag redan när de lämnar in sina ansökningshandlingar till en arbetsgivare. Detta är inte i enlighet med gällande bestämmelser. Av lagen (2000:873) om registerkontroll av personal inom förskoleverksamhet, skola och skolbarnsomsorg framgår tydligt att det är den som *erbjuds en anställning* inom nämnda verksamheter som ska lämna ett sådant registerutdrag. Att lämna registerutdraget ska alltså vara det sista ledet i rekryteringsförfarandet. Den som inte har lämnat registerutdrag får inte anställas. Den som inom ett år erbjuds en förnyad anställning hos samma arbetsgivare får anställas utan att han eller hon lämnat ett nytt utdrag. På begäran av den som lämnat ett registerutdrag ska det återlämnas i original. Syftet med den sistnämnda bestämmelsen är att begränsa antalet registerutdrag och underlätta vid ny ansökan om arbete.

Utöver problemet med att sannolikt fler personer än förväntat ansöker om registerutdrag tillkommer tekniska problem hos Rikspolisstyrelsen i Kiruna. Jag vet att Rikspolisstyrelsen arbetar för att lösa problemen.

En sökande får i dag vänta cirka två veckor på registerutdraget. Jag förutsätter att arbetsgivaren har en framförhållning och löser de olägenheter som kan uppstå med en viss väntetid. Man måste för övrigt vara beredd på att ett system av detta slag alltid kommer att innebära att en viss väntetid kan uppstå, som arbetsgivaren måste kunna hantera. Inte minst därför är det viktigt att arbetsgivare har en framförhållning och planering när det gäller att anställa personal. Jag är samtidigt medveten om att det inte alltid går.

Den nya lagen gäller vid anställning av personal. Jag förutsätter att lärarstuderande, praktikanter och andra personer på arbetsmarknaden som ej erhållit regelrätt anställning omfattas av introduktionsåtgärder under överinseende av mentorer, utbildningsansvariga eller liknande. Lagen omfattar till alldeles övervägande del obligatoriska verksamheter med

*Svar på
interpellationer*

ansvar för små barn och unga människor med svagt eget skydd eller verksamheter som, utan att vara obligatoriska, utnyttjas av den absoluta merparten av alla barn. För dessa verksamheter har samhället ett särskilt ansvar. Det är därför enligt regeringens mening särskilt angeläget att just dessa verksamheter omfattas av registerkontroll.

Fritidsgårdar är inte en obligatorisk verksamhet, men självfallet är det lika viktigt att lämplig personal med intresse för och utbildning för verksamheterna anställs där. Det ställer lika stora krav på arbetsgivare att rekrytera på ett genomtänkt och seriöst sätt.

Diskussioner förs mellan Utbildningsdepartementet, Rikspolisstyrelsen och Svenska Kommunförbundet om olika åtgärder som avser både informationsinsatser och anpassningar av teknisk art för att minska problemen. Resultatet av dessa diskussioner måste avvaktas innan några särskilda åtgärder kan övervägas.

Anf. 27 EVA FLYBORG (fp):

Fru talman! Jag ber först att få tacka ministern för svaret. Jag är dock kanske inte helt nöjd och inte heller på alla punkter helt överens med det.

Fru talman! Från årsskiftet måste alla som nyanställs inom skola och barnomsorg visa upp ett utdrag ur polisens belastningsregister. De brott som kan finnas upptagna i detta register är mycket grova. Det är inte direkt några felparkeringsböter, utan det är grova fysiska våldsbrott. Det kan vara sexualbrott, mord, dråp, grov misshandel, människorov, grovt rån eller barnpornografibrott – allvarliga brott.

Om utdraget innehåller en anteckning om brott avgör arbetsgivaren om personen ska anställas eller inte – förhoppningsvis inte, för meningen är ju att dessa personer inte ska anställas. Den som inte kan uppvisa ett sådant registerutdrag som är högst ett år gammalt får inte anställas. Så säger lagen, och så långt är vi överens. Vi tycker också att det är en bra lag.

Nu finns det, fru talman, problem med detta som vi har noterat. Rikspolisstyrelsen, som handlägger detta uppe i Kiruna, är överbelastad. Redan den första månaden passerades det antal ansökningar som man trodde skulle gälla för ett helt år, nämligen 28 000–30 000 utdrag. Budgeten överskreds, säger man på Rikspolisstyrelsen i Kiruna, för länge sedan.

Det här innebär också, fru talman, att väntetiderna blir långa – inte två veckor, som ministern anger i svaret, utan tre veckor. Lagen åsidosätts därmed. Kommunerna tvingas anställa folk som inte kan uppvisa detta registerutdrag, och det är att bryta mot lagen. Det är det som är problemet i dag: Kommunerna bryter mot lagen. De har egentligen inget annat val.

Då, menar jag, har vi alltså en lagstiftning som är bra, som syftar till att skydda våra barn och ungdomar – men som inte kan följas därför att det finns tekniska och andra problem. Det duger inte.

Dessutom har vi ju en stor brist på lärare och förskollärare. Därför kan man förvänta sig att antalet anställningar och nyanställningar under en ganska lång tid framöver, kanske flera år, kommer att vara fortsatt högt. Därför kan man också räkna med att trycket på denna tjänst kommer att vara fortsatt högt. Det kommer inte att minska, och då kvarstår problemet.

Vidare omfattas ju inte alla grupper av lagen. Möjligtvis skulle man kunna tänka sig att lärarstuderande och andra som är väldigt tillfälliga i skolan inte ska bedömas lika hårt. Men just det faktum att lagen inte gäller personal på t.ex. fritidsgårdar tycker jag är desto allvarligare. Fritidsverksamheten sker i dag i många fall t.o.m. i skollokaler. Samma barn som är i skolan byter så att säga bara rubrik på timmen och in kommer en annan person. Den personen omfattas plötsligt inte av kontrollen. Man ska inte måla en viss potentat på väggen, men det kan förvisso vara en brottsling som då dyker upp på våra fritidsgårdar. Det är inte lämpligt. Det är inte mer lämpligt bara för att det är en fritidsverksamhet.

Vi ska inte heller glömma, fru talman, att det här faktiskt är en kommunal verksamhet. Det är ingen privat verksamhet som inte omfattas av statliga eller kommunala regleringar, utan det är en verksamhet som borde omfattas av detta och det gör den inte. Det tycker jag är den andra stora bristen.

Anf. 28 Statsrådet INGEGERD WÄRNERSSON (s):

Fru talman! Den nya lagen har varit i kraft sedan årsskiftet. Vi har från departementets sida från allra första början, redan från de första veckorna, verkligen noggrant följt upp hur den fungerar. Man kunde förutse att det skulle kunna bli ett väldigt tryck i början.

Vi har också tittat närmare på hur det ser ut i t.ex. annonser i tidningar när man söker lärare. Då har vi sett att kommuner felaktigt redan när man ber människor att söka till en viss lärartjänst kräver det här intyget. För att motverka detta ska Kommunförbundet gå ut med ytterligare information till kommunerna, tala om hur lagen ser ut och när arbetsgivaren är skyldig att kräva detta intyg från utdraget.

Men jag kan också se ett annat scenario. Människor som har sysslat med att vara lärarvikarier men som kanske inte har bestämt sig för att de ska vara det nästa månad utan kanske två månader längre fram kan se till att ha det här utdraget i god tid så att de vet att de har det när jobbet dyker upp och inte behöver vänta. Det finns säkert olika skäl till att anstormningen har varit hög.

Vi har frågat Rikspolisstyrelsen om det är antalet ansökningar som har orsakat problemen. Då har de svarat oss att det inte är det, utan enligt vad man säger hänger problemet samman med Rikspolisens skanner som är så känslig att den inte kan läsa av otydligt skrivna ansökningar. De menar när vi har frågat dem att det här är ett rent tekniskt problem. Man får väl se hur man kan utveckla den här skannern så att den kan ta emot alla ansökningar. Annars, svarar de oss, ska de kunna klara av det.

Den delen släpper vi inte. Vi måste följa upp detta hela tiden och fortsätta med den ständiga kontakt som vi har. Är det så att problemen fortsätter och vi inte kan se någon nedgång får vi givetvis fundera över vilka andra åtgärder vi kan vidta när det gäller just den delen.

Anf. 29 EVA FLYBORG (fp):

Fru talman! Vi har säkert båda två varit i kontakt med både Rikspolisstyrelsen i Kiruna och den mer centrala instansen. Vi har också fått beskedet att det finns tekniska problem och att man har en teknisk lösning som inte är speciellt bra fullt ut, utan den måste förbättras. Men det

kommer att ta ett tag, förmodar jag, det gör alla tekniska förbättringar. Och vad gör man under tiden?

Vi har dessutom fått indikationer på att det också är ett personalproblem, att man inte har tillräckligt mycket resurser för att hantera verksamheten, eftersom man redan efter en månad fick in lika mycket som regeringen trodde att man skulle få in på ett helt år. Då är det klart att man inte heller har kalibrerat den avdelningen för en sådan anstormning.

Det är ju så. Människor är inte fullt ut reglerbara. Man får också förvänta sig att det kan inträffa saker. Läget på en del skolor är kaotiskt. Det saknas ungefär 20 000 behöriga lärare. När någon blir sjuk måste han eller hon ersättas med mycket kort varsel utan att barnens säkerhet sätts på spel. Det är det som är resultatet. Det är därför detta är en sådan allvarlig fråga.

De tekniska och personella problem som jag tror finns tycker jag att man borde kunna lösa relativt snabbt genom att göra en snabb insats vad gäller både den tekniska biten och personalförstärkningar. Det borde man faktiskt kunna fatta ett relativt snabbt beslut om när det uppstått en extraordinär situation därför att kommunerna bryter mot lagen. Kommunerna bryter mot lagen och anställer personer som inte kan uppvisa det registerutdrag som vi har bestämt i Sveriges riksdag att man ska göra.

Då kan man fråga sig om ministern har funderat på hur man ska hantera de kommuner som ändå måste anställa personer som inte har registerutdraget och därmed bryter mot lagen. Hur ska man hantera de kommunerna? Har ministern funderat på hur man ska hantera den lagbrytarsituationen?

Anf. 30 Statsrådet INGEGERD WÄRNERSSON (s):

Fru talman! Givetvis ska inte kommunerna bryta mot lagen. Låt oss säga att ansökningstiden ligger på cirka två veckor i genomsnitt. Den kan kanske i något fall gå upp till tre veckor, någon gång kan den vara en vecka. Om vi tar till i överkant ligger den på lite över två veckor. Jag tycker att man som arbetsgivare måste kunna arbeta med en framförhållning på två veckor när man ska göra anställningar.

Man vet vid varje terminsstart att man står inför ett problem när man ska anställa många nya lärare och givetvis, det kan vi också se i dag, går man ut med sina annonser och erbjuder tjänsterna långt tidigare än man har gjort förut. Det är en förändring, men den tror jag inte beror på registerkontrollen utan på att det kan vara svårt att rekrytera lärare. Man är tidigare ute än man har varit förr. Då kom de här annonserna ofta någon gång under sommaren. Nu är höstterminens annonser redan i full gång. Det är bra, för då förlänger man tiden och får större möjlighet att tillsätta tjänsterna.

I det akuta läget, när en lärare blir sjuk eller flyttar hastigt och man inte har haft möjlighet att förbereda sig utan står med en tom tjänst, tycker jag att man, om det rör sig om de här två till två och en halv veckorna, ändå inte får ta steget att ta in någon som man inte har fått intyget från. Då måste man, även om det kan vara svårt, göra omprioriteringar med den personal man har och se till att man kan täcka upp tjänsterna.

I dag omfattar verksamheten ofta förskola och grundskola. Ibland är även gymnasieskolan involverad. I ett akutläge får man titta på helheten och se efter om man har någon personal tillgänglig. Är det en tjänst som

kanske gäller årskurs 4 eller något annat kan man kanske frigöra personal som finns i förskoleklass för att kunna klara de här två veckorna. Man får undersöka vad man kan göra för att stärka laget. Det beror väldigt mycket på vilken typ av tjänst man talar om.

Jag kan inte som minister uppmana någon att bryta mot lagen. Man måste ha framförhållning och kunna hantera situationen. Generellt när det gäller vikarier vill jag säga att vi, när vi nu ger skolan förstärkning, hoppas mycket på att vi ska få mer personal inom skolan, och att man ska ha en längre framförhållning också när det gäller sina vikariepooler. Man kan nu ha en sådan inom kommunen, så att man har ett visst antal människor som är anställda men som också flexibelt kan flytta sig mellan de olika skolorna. Det har funnits tidigare. Vi vet ju att 90-talet har varit svårt med nedskärningar och annat, men den vägen ska man också kunna skapa något.

Lagen är ny, jag vill ändå understryka det, och i början har en del brutit mot den. De har inte klarat av sin situation. Detta accepterar vi inte. Jag kan förstå varför det har skett, men jag tycker inte att man ska bryta mot lagen, nej.

Anf. 31 EVA FLYBORG (fp):

Fru talman! Det var absolut inte min avsikt att vi skulle uppmana någon kommun att bryta mot lagen. Jag konstaterar att kommunerna bryter mot lagen i dag. Det är det som är problemet. Det är det som är felet. Det behöver vi inte uppmuntra dem till.

Fru talman! Jag ska i alla fall tacka ministern för svaret och för den här debatten. Jag tycker att det är bra att vi belyser de här frågorna. Barren är det viktigaste vi har och de är väl värda att skyddas på alla sätt. Jag tycker att det är en bra lagstiftning, men jag ser att vi har en del praktiska problem och möjligtvis några åsiktsskillnader huruvida det borde gälla annan personal också.

För det första borde vi ge Rikspolisstyrelsen ett utökat anslag för att klara de personella förstärkningarna samt de tekniska problemen. För det andra borde vi komplettera lagen att gälla även fritidsverksamhet. Det är en kommunal verksamhet med kommunalt ansvar, och den bör omfattas av detta.

Jag får tacka så länge. Jag ska också be att få återkomma i frågan längre fram.

Anf. 32 Statsrådet INGEGERD WÄRNERSSON (s):

Fru talman! Jag vill också tacka för interpellationen. Det är viktigt att vi belyser och följer upp när nya lagstiftningar genomförs. Vi gör det från vår sida, och vi kommer givetvis vara beredda att vidta åtgärder om vi ser att lagen inte fungerar.

Det var många och långa diskussioner om vad lagen skulle omfatta. En del har varit helt negativa till den nya lagen eftersom de ansåg att den skulle utgöra ett ingrepp i den personliga integriteten.

Skolor ser i dag olika ut. Alla är inte anställda av kommunen. Det finns flera arbetsgivare i skolan, allt från lokalvårdare, vaktmästare, chaufförer till människor på fritidsgårdarna. Givetvis är de lika nära de barn och ungdomar som finns på skolan som de personer som i dag är berörda av lagstiftningen.

Det pågår ytterligare en utredning på regeringens uppdrag att se över just personlig integritet i arbetslivet. Det handlar för närvarande om drogtestar, användning av persondatorer osv. Även andra integritetsfrågor kommer att tas upp. Vi har valt denna begränsade grupp människor. Det är viktigt att se vad utredningen kommer fram till men också att se på de större uppföljningarna av hur detta har fallit ut. Har det uppmärksamrats människor som ändå har begärt utdrag ur registret fastän de har begått de våldsbrott som detta gäller? Frekvensen och typen kommer att vara avgörande för hur vi i framtiden ska se på den typen av kontroll.

Överläggningen var härmed avslutad.

8 § Anmälan om inkomna faktapromemorior om förslag från Europeiska kommissionen, m.m.

Andre vice talmannen anmälde att följande faktapromemorior om förslag från Europeiska kommissionen inkommit och överlämnats till utskott:

2000/01:124 Förslag till ändring av rådets förordning (EG) nr 1251/99 om upprättande av ett stödsystem för producenter av vissa jordbruksgrödor. – Odling på uttagen areal *KOM (2001) 87* till miljö- och jordbruksutskottet

2000/01:125 Förslag till rådets förordning om ändring av förordning (EG) nr 1254/1999 om den gemensamma marknaden för nötkött *KOM (2001) 87* till miljö- och jordbruksutskottet

2000/01:126 Rapport från kommissionen till rådet och Europaparlamentet om tillämpningen av rådets förordning (EG) nr 1221/97 om allmänna tillämpningsregler för åtgärder som syftar till att förbättra villkoren för produktion och saluföring av honung *KOM (2001) 70* till miljö- och jordbruksutskottet

2000/01:127 Förslag till rådets förordning om den gemensamma organisationen av marknaden för etanol som framställts av jordbruksprodukter *KOM (2001) 101* till miljö- och jordbruksutskottet

9 § Hänvisning av ärenden till utskott

Föredrogs och hänvisades
Proposition
2000/01:126 till justitieutskottet

Skrivelse
2000/01:104 till finansutskottet

10 § Bordläggning

Prot. 2000/01:101

27 april

Anmälades och bordlades

Skrivelse

2000/01:75 Redogörelse för behandlingen av riksdagens skrivelser till regeringen

Utbildningsutskottets betänkande

2000/01:UbU14 Kvalificerad yrkesutbildning

Justitieutskottets betänkande

2000/01:JuU21 Från anstalt till frihet

11 § Kammaren åtskildes kl. 10.33.

Förhandlingarna leddes av andre vice talmannen.

Vid protokollet

PER PERSSON

/Barbro Nordström

Innehållsförteckning

1 § Återtagande av plats i riksdagen.....	1
2 § Meddelande om frågestund	1
3 § Anmälan om fördröjt svar på interpellation	1
4 § Svar på interpellation 2000/01:282 om arbetskraftsinvandring.....	2
Anf. 1 Statsrådet MAJ-INGER KLINGVALL (s)	2
Anf. 2 STAFFAN WERME (fp)	3
Anf. 3 Statsrådet MAJ-INGER KLINGVALL (s)	4
Anf. 4 STAFFAN WERME (fp)	5
Anf. 5 Statsrådet MAJ-INGER KLINGVALL (s)	5
Anf. 6 STAFFAN WERME (fp)	6
Anf. 7 Statsrådet MAJ-INGER KLINGVALL (s)	6
5 § Svar på interpellation 2000/01:325 om homosexuella flyktingar från Iran	7
Anf. 8 Statsrådet MAJ-INGER KLINGVALL (s)	7
Anf. 9 TASSO STAFILIDIS (v)	8
Anf. 10 HILLEVI LARSSON (s).....	9
Anf. 11 KERSTIN-MARIA STALIN (mp)	10
Anf. 12 Statsrådet MAJ-INGER KLINGVALL (s)	11
Anf. 13 TASSO STAFILIDIS (v)	11
Anf. 14 HILLEVI LARSSON (s).....	12
Anf. 15 KERSTIN-MARIA STALIN (mp)	13
Anf. 16 Statsrådet MAJ-INGER KLINGVALL (s)	13
Anf. 17 TASSO STAFILIDIS (v)	14
Anf. 18 Statsrådet MAJ-INGER KLINGVALL (s)	14
6 § Svar på interpellation 2000/01:332 om humanitärt visum.....	15
Anf. 19 Statsrådet MAJ-INGER KLINGVALL (s)	15
Anf. 20 KERSTIN-MARIA STALIN (mp)	16
Anf. 21 Statsrådet MAJ-INGER KLINGVALL (s)	17
Anf. 22 KERSTIN-MARIA STALIN (mp)	17
Anf. 23 Statsrådet MAJ-INGER KLINGVALL (s)	17
Anf. 24 KERSTIN-MARIA STALIN (mp)	18
Anf. 25 Statsrådet MAJ-INGER KLINGVALL (s)	18
7 § Svar på interpellation 2000/01:357 om lämplighetsprövning av personal i barnomsorg och skola	19
Anf. 26 Statsrådet INGEGERD WÄRNERSSON (s)	19
Anf. 27 EVA FLYBORG (fp).....	20
Anf. 28 Statsrådet INGEGERD WÄRNERSSON (s)	21
Anf. 29 EVA FLYBORG (fp).....	21
Anf. 30 Statsrådet INGEGERD WÄRNERSSON (s)	22
Anf. 31 EVA FLYBORG (fp).....	23
Anf. 32 Statsrådet INGEGERD WÄRNERSSON (s)	23
8 § Anmälan om inkomna faktapromemorior om förslag från Europeiska kommissionen, m.m.....	24
9 § Hänvisning av ärenden till utskott	24

10 § Bordläggning.....	25	Prot. 2000/01:101
11 § Kammaren åtskildes kl. 10.33.....	25	<u>27 april</u>

